

He's like a wind!

Vi träffades på kusten, det var sommar. Vi var båda glada, utan vetskapen om vad som skulle hända. Vi kände inte varandra då. Det skulle bli både vänskap, hat och kärlek. Under bara några dagar skulle båda våra liv förändras, märkligt nog! Utan att egentligen veta något alls åkte jag norr om Göteborg. Där träffade jag dig, du var där tillsammans med din familj och dåvarande flickvän! Du var inte heller därifrån, mest där på genomresa. Eller var det tävling? Hur som helst, solen sken fåglarna kvittrade och det var klarblå himmel. Våra blickar möttes vid vattnet, du tog första steget. Kom fram till mig och pratade. Vi stod där ett bra tag, tittade länge på dig och ville aldrig släppa blicken! Du var det vackraste som nånsin funnits! Jag fastnade, jag var helt kär! Är det sånt som kallas kärlek vid första ögonkastet? Din flickvän kom fram och började prata också. Jag följde med er den dagen. Det var som om vi känt varandra hela livet, allt kändes så naturligt! Kvällen närmade sig och vänskapen skulle förvandlas till hat! Jag och din flickvän satt ute på en altan och pratade. Du kom ut och gjorde oss sällskap. Du tittade på mig med en blick som var speciell! Vi förde en dialog utan att säga ett ord, vi bara tittade på varandra. Din flickvän gick och la sig efter ett tag, vi var ensamma. Det som inte fick hända hände! Du tog min hand i din, strök den andra mot min kind och log åt mig. Det var då hon dök upp och skrek åt dig! Jag gick därifrån och du följde med, men vände efter att jag vänt ryggen åt dig! Du fattade inte att du sårat henne. Men egentligen gjorde du inte det! Det hände ju aldrig nåt! Orden ekar i mitt huvud fortfarande. "Men det hände ju aldrig nåt!!" Två dagar senare när jag stod vid färjan och väntade på att komma över till fastland kom du igen! Du sa att hon lämnat dig, efter tre år tillsammans. "Synd tänkte jag, rätt åt dig!" Det var en tanke jag hatar att jag ens lät mig själv att tänka! Mitt hjärta tänkte nåt helt annat! Inombords log jag, utanpå tröstade jag honom! För vad? Det var inte synd om honom.

Han sa förlåt till mig, hans röst var en aningen hes och mjuk av ömhet. Jag glömmer aldrig dialekten, språket och hans lite hesa "förlåt".

Det skär i mig varje gång jag upprepar det! Orden, berättelsen och framför allt hans hesa förlåt! Det är först när jag öppnar ögonen och upptäcker att jag ligger ner som jag vill gråta! Dra täcket över huvudet och försvinna långt, långt härifrån! Jag vill bara tillbaka dit igen! Tillbaka till den drömmen jag drömde i natt då allt var så verkligt! Jag vill inte inse att det bara var en dröm! För mig är det verklighet!

FÖRBANNADE DRÖM!

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Malinboll med Poeter.se id #9730 innehar upphovsrätten